

Tram de la sèquia ja ben a prop del molí de la Punta

"Francisco Vives" (després en parlaré) que a hores d'ara viu a València, encara se'n recorda del joiosos capvespres passats pels envoltants d'aquesta meravellósos bassa. Gaudir d'aquesta idíllica pau i retrobar-s'hi és un enyor, encara que siga al més pregon del bagul dels records, a hores d'ara que el brogit del progrés ens ha envaït per tot arreu. Però tot ve que s'acaba, la bassa es va cixugar i ha esdevingut un bancal dedicat al conreu dels cereals.

Des d'ací surt la sèquia a cercar l'aigua de l'assut situat a pocs metres després del molí de la Punta. Es tracta, doncs, d'una sèquia de les més llargues. Es pot seguir en alguns trams, altres són esborrats per la vegetació, les canyes i, fins i tot, alguna esclavissada. Regava les terres per on

passava, un dia a la setmana se n'aprofitaven els regants, a canvi la netejaven, la resta dels dies, l'aigua era del moliner. L'aprofitament de les canyes que creixien pels marges era d'anyal alternaça, és a dir, un any les tallava el moliner l'altre els propietaris de les parcel·les. Cal dir també, com era habitual, que recollia l'aigua del molí que ve després, el molí de la Punta.

Pel que fa a l'assut, esbroquellat i malmès té forma de mitja lluna. Les pedres que hi resten, folrades d'una espessa vegetació, (és molt difícil d'accedir-hi) el fan invisible, però no poden emmudir el so del petit salt d'aigua que s'hi origina; malgrat que no el veiem sabem que hi és.

Aquest molí estava i està relacionat amb el del Batlle. Eren del mateix

Benito Vives i la seva esposa Josefa Granell

amo, un metge càtinec i són del mateix amo, en Vicent Ciurana. Per tant és vàlid el que us contava en parlar del molí del Batlle.

Quan l'avi d'en Vicent Ciurana va comprar-lo, abans del 36, després també va comprar el del Batlle, el moliner, ajudat pels seus fills, era "Francisco Vives Beltrán", més conegut per Quico l'Algà. Llavors se'n va haver d'anar.

Seguint el rastre d'aquesta família de moliners vaig anar a València on viu amb la seva família un del fills de Quico, "Benito Vives". Em va acompanyar en "Ricardo Beltrán Girona" que aprofitant l'avinentessa va poder saludar la seva família. (la dona de "Benito", Josefa Granell Boira) es va criar a la caseta de Granell i és família d'en "Ricardo"). Ens van

atendre d'allò més bé, com diuen els nostres veïns gaspatxers. No puc estar-me de comentar que "Benito", malgrat que ja té 96 anys, fuma, beu, toca la guitarra, balla i es belluga com un jove. La seva dona, també de 96 anys, s'hi troba bé però té menys empenta que el seu marit. També va venir a veure'ns la seva neboda "Paquita" i son marit.

Benito em va contar que estava son pare de moliner i que ell i son germà "Francisco" li ajudaven, que tenien prou clientela i que a petició dels clients accionaven la nadilla i feien dos tipus de farina:

Farina de ric, anomenada també flor de la farina, s'esmicolava menys el blat, llavors sa pell no passava pel sedàs en cerndre, el segó era més fullat i la farina més blanca.

L'om gegantí que ens amaga el molí i el nou mas de la Cava

El mas de l'Algà